

KOLÁŽ 3 KOLÁŽ 3

ÚVODNÍK

Začal nový školní rok a začal pěkně zostra.

Většinou se září rozjíždí pomalu, jakoby s poslední letní leností, ale tentokrát ne: rekonstrukce školy – nová okna, zateplení pláště, rekuperace... Dělníci, sbíječky, prach. Ovšem každá překážka může být i novou výzvou, a tak se v průběhu září a října dostaly třídy na různé výukové programy, výstavy a akce, na které při normálním provozu školy není až tolik času.

I my jsme nezháleli a sestavili pro vás novou podzimní Koláž. A co se do ní tentokrát všechno vešlo? Nejdříve se vrátíme ještě na skok do minulého školního roku, neboť po dvou letech cestovních covidových zákazů jsme zase mohli vyrazit do světa, a to přímo do města lásky – do Paříže. Byla by tudíž velká škoda vás ochudit o osobité cestovatelské zážitky studentů. Pak už rychle zpátky do roku aktuálního a mezi nové prváky, kteří si užili tradiční adaptační kurz. Začátek října se nesl plně ve znamení odložených oslav sta let založení naší školy. K této akci se rovněž vztahují dva připravené rozhovory, první s panem zástupcem Sargánkem a druhý s Andreou Světlíkovou.

Kdo někdy nesnil o tom, jaké by to bylo zúčastnit se nějakého televizního natáčení? Většina z nás bohužel zůstane jen u tohoto snění, ale pětičlennému týmu studentů II.A se jejich dětský sen na začátku října splnil. Vyrazili do televizní soutěže Už tam budem? hájit barvy naší školy a změřit síly fyzické a také rozsah svých znalostí. Jaké to bylo, jak si to užili a jak to dopadlo? Čtete!

V Okénku senátu nahlédneme do akcí, které již proběhly a lehce nám bude poodhaleno, co dalšího se pro vás chystá.

Každý den používáme spoustu obyčejných slov nebo slov,

kteřá nám obyčejná připadají, ale odkud se vzala a co znamenají? Chodíte rádi do divadla, ale teď zrovna nevíte, co kde dobrého hrají? Třeba vám pomůže naše recenze na divadelní představení Večer tříkrálový, nebo si zajdete koupit a přečtete některý z našich knižních tipů.

Netflix asi nemusíme nikomu z vás představovat, ale jaké změny čekají tohoto streamovacího giganta? Sníží to, nebo naopak zvýší jeho kvalitu?

Je skvělé, že i v této přetechnizované době se pořád najdou ti, kteří rádi píší, ať už jen sami pro sebe, nebo se jim podaří dokonce vlastní knihu vydat. Nahlédneme do tvorby zatím psané jen tak pro radost, ale představíme vám i básníka z řad našich studentů, kterému se v těchto dnech podařilo vydat svou vlastní sbírku. Kdo to je, jak žije, jaké má sny a životní plány a jaká je jeho poezie? Začtete se do interview s Jirkou Šimčíkem.

Listopadové dny jsou již krátké, často mlhavé a nevlídné, že se člověku chce někam jen zalézt s hrnkem teplého čaje nebo kávy a jen si tak číst. Doufáme, že vám tyto podzimní chvíle zpříjemní náš časopis a můžeme se společně těšit na Vánoce, budou tady už za chvíličku.

VAŠE REDAKCE

P.S.: Přijde ti, že v tomto čísle ještě něco chybí? Máš nápady, jak časopis vylepšit? Chtěl bys jen občas něčím zajímavým nebo zábavným přispět? Tak neváhej a připoj se k nám. Přivítáme každého dalšího nadšence, který hledá seberealizaci 😊

OSLAVY

100 LET NA SLOVAŇÁKU

David Hoberla, 3.X

V měsících září a říjnu se našemu gymnáziu po dvou letech, kdy covidová pandemie kladla do cesty jednu překážku za druhou a neúprosně rušila všechny naplánované akce, konečně podařilo uspořádat první část důstojných oslav stoletého jubilea. Sto let – to je už je opravdu úctyhodná doba. A upřímně další stovky se nikdo z nás už nedožije, takže určitě stojí zato letošní oslavy si naplno užít. Co všechno už máme za sebou? E-shop spustil prodej limitované edice slovaňáckého merche, trička, mikiny, batůžky, tepláky, kraťasy, kšiltovky, stačilo si jen vybrat.

Pátek a sobota se nesly v duchu Dne otevřených dveří. Do školy proudily davy především starších věkových kategorií, které si chtěly najít svou třídu a lavici, nostalgicky zavzpomínat na studentská léta a také třeba i potkat nějaké ty bývalé spolužáky. V průběhu dne měli návštěvníci možnost projít si celou školu, v obchůdku zakoupit upomínkové předměty s logem stoletých oslav, posedět u kávičky a nějaké sladké dobroty v kavárně U Báry a třeba také obdržet žeton do nákupního košíku se slovaňáckým logem, tedy pokud vás ovšem rozradostnění absolventi pustili ke slovu, abyste je o tomto drobném dárku mohli informovat. Studenti tedy průběžně žetony doplňovali od pana profesora Misáka, který obsluhoval 3D tiskárnu a vždy s úsměvem prohlásil: “Za hodinu si přijďte pro dalších 10.” Největší ozdobou dne otevřených dveří však byla naše krásná nová okna.

Máte rádi hudbu? Tak to jsme se pak určitě večer potkali v KC Semilasso na společném koncertě skupiny Hradišťan a našeho školního pěveckého sboru. Další studenti se představili při recitaci Skácelových veršů. Krásný umělecký zážitek to byl, ale čekal nás ještě další náročný den oslav zakončený odpoledním setkáním absolventů gymnázia v Semilasse, kde po úvodním “krátkém” proslovu současného a bývalého pana ředitele zazněla studentská hymna Gaudeamus Igitur. Páni zástupci stáli na okrajích pódia jako vlajkonosi s novou vlajkou Slovaňáku, která byla při této akci pokřtěna.

Oslavy byly pro celou školu hodně náročné na přípravu, a tak si myslím, že zlatého bludišťáka by měl dostat pan profesor Sargánek. Během dne otevřených dveří totiž mistrovsky zvládl zvonění na Jana za doprovodu trumpetové fanfáry, které bylo pro velký úspěch opakováno každou hodinu a dodalo celému dni toho pravého ducha.

Na závěr bych touto cestou chtěl upřímně vyjádřit obdiv organizátorům z řad vedení, učitelského sboru, studentského senátu a studentů samotných. Přípravy oslav nebyly zároveň s probíhající rekonstrukcí vůbec nic jednoduchého. Spousta lidí se nad nimi přinejmenším zapotila, ale přesto stál výsledek za to. A to nás další část oslav čeká ještě na jaře, takže se uvidíme určitě na školním plese 😊

ROZHOVOR OSLAVY 100 LET ZÁSTUPCE T. SARGÁNEK

Jak dlouho se oslavy celkem připravovaly?

Přípravy těchto oslav začaly záhy po ukončení oslav 100 let Československa v roce 2018 a od té doby se vytvářely různé pracovní skupiny, které pracovaly na dílčích aktivitách a nápadech. Oslavy byly původně přichystány na rok 2020, nicméně okolnosti vedly k tomu, že se oslavy opakovaně odkládaly, například ples má nyní již pátý termín. Tudíž celkem se oslavy řeší už čtyři roky.

Co například zahrnovaly přípravy?

Přípravy znamenaly mnoho dílčích kroků, např. oslovit různé absolventy, abychom se dozvěděli, co vlastně od oslav očekávají. Byly vytvořeny určité pracovní skupiny, například skupina almanach nebo skupina připravující ples, a ty pak již pracovaly nezávisle. Také jsme se inspirovali u jiných škol, které stihly oslavy uskutečnit ještě v roce 2019.

Jaké byly největší překážky v organizaci, kromě COVIDU?

Určitě to byl nedostatek času. Spojit totiž plný provoz školy a oslavy, které jsme chtěli, aby byly důstojné stovky, bylo náročné. Některé akce jsme zatím nestihli realizovat, ale to doženeme v roce 2023.

Vyskytly se nějak vyloženě nečekané problémy?

Dá se říci že ano, nicméně jsme vždycky dokázali pružně reagovat, všechno včas vyřešit a z problému se mnohdy stala až jistá výhoda.

Jak často se konají tyto oslavy?

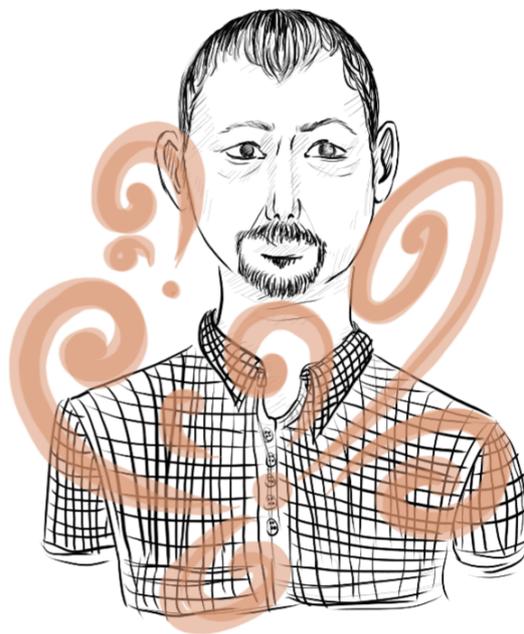
Záleží na dané škole, některé školy každých deset let, jiné každých pět a některé podle toho, kdo je zrovna ve vedení školy.

Kolik svého volného času jste musel oslavám věnovat?

To se nedá úplně lehce definovat, například jen almanach vznikl dva a půl roku. Mým největším zdrojem času pro přípravu oslav bylo léto, prázdniny a dlouhé zimní večery.

Kolikrát se již oslavy na Slovaňáku konaly?

Podle toho, co víme, se podobné oslavy konaly k výročí 50 a 75 let. Určitě se ale oslavovala i další výročí menšími akcemi jako například 95 let nebo 90 let. Běželo se sto koleček kolem parku a vzlétl i balón z parku na Slovanském náměstí.

Kdy se plánují další oslavy?

Vzhledem k úspěchu, jakého se tyto oslavy dočkaly v řadách absolventů, jsme motivovaní naplánovat další oslavy na nějaké bližší datum, třeba za tři či pět let. Spojily by se zároveň s kolaudací renovované budovy školy, uvidíme, až úplně dokončíme oslavy té stovky.

Co všechno obsahuje almanach?

Almanach zahrnuje mimo jiné celou stoletou historii školy, všechny absolventy a učitele. A také představuje současnost našeho gymnázia. Unikátní je rozkládací velkoformátová fotka všech studentů a učitelů ke 100 letům republiky.

Almanach a další upomínkové předměty si stále může kdokoli zakoupit na vrátnici školy.

Co byste chtěl čtenářům vzkázat?

Chtěl bych všem čtenářům připomenout, že oslavy zdaleka nekončí. Harmonogram nadcházejících akcí spojených s oslavami je následující:

1. 4. 2023 - společenský ples školy a galavečer v brněnském Bobycentru za účasti Janka Ledeckého a jeho kapely

Červen 2023 - hudební festival Slovaňák na Slovaňáku

Těšíme se na další společné zážitky.

ROZHOVOR

ANDREA SVĚTLÍKOVÁ

S. Šestáková, J. Karkošková - 1.X

V rozhovorech vás postupně necháváme nahlédnout do práce i soukromí vedení školy a členů profesorského sboru, ale pro chod školy jsou naprosto nepostradatelné i další dobré duše. Potřebujete potvrzení o studiu? Zapomněli jste ISIC a nechcete přijít o oběd? Tak vzhůru na sekretariát za usměvavou tváří Andrey Světlíkové.

1. Jak dlouho tu jste a jak jste se k této práci dostala?

Jsem tu od srpna 2019, k práci jsem se dostala tak, že jsem oslovila pana ředitele, zda nebudou hledat novou zaměstnankyni, protože jsem s touto prací už měla zkušenost, 10 let předtím na jiné škole a ještě předtím 6 let na další. Takže jsem víceméně měla zkušenosti s tím, co dělám teď.

2. Co je náplň Vaší práce a jak vypadá takový typický den?

Když bych to úplně zjednodušila, tak veškerá administrativa školy.

Typický den se asi až tak nedá popsat, protože pokaždé je ten den něčím jiný. Ráno, když přijdu do práce, zkontroluji maily, odpovím na ně a pak se aktuálně dělají takové administrativní věci, jak já říkám "papírová válka", což znamená, že mi do rukou přichází věci, které je momentálně třeba vyřešit.

3. Jak moc je Vaše práce časově a stresově náročná?

Celkem hodně. Oboje. *smích* Ono se to dá těžko zhodnotit, protože jsou dny, kdy je to klidnější, i dny, kdy je to složitější, a 8 hodin pracovní doby vám najednou nestačí. To si ale myslím, že tady ale míváme všichni. Mnohdy si bereme práci domů a po večerech či po víkendech pracujeme, což si ale myslím, že nejsem jenom já.

4. Co Vás na Vaší práci nejvíce baví?

Různorodost.

5. Jaké máte vztahy s učiteli a jaké se studenty?

S kolegy si myslím, že mám dobrý vztah a jsem za to ráda, protože pro mě je hrozně důležité vycházet s lidmi dobře. Když není na pracovišti dobrá atmosféra, tak se dobře nepracuje. Za mě je to alfa a omega všeho. Toto si myslím od začátku mé pracovní kariéry a vždy to pro mě bylo důležité. Když já potřebuji pomoc, tak oni pomůžou mně, a když oni potřebují pomoc, tak zase pomůžu jim.

S žáky přicházím do kontaktu na základě toho, co oni ode mě potřebují. Když potřebují potvrzení o studiu.

6. Na jaký zážitek nejraději vzpomínáte?

Obávám se, že jenom jeden nedokážu říct, ale škola mi

přirostla k srdci jako taková, už jenom tou atmosférou, kolektivem, lidmi, budovou... prostě jak ráda říkám "moje škola".

7. Co ráda děláte ve volném čase?

Všechno, co je odpočinkové. Ať už si něco přečíst, nebo si pohrát s kočkami, co máme na zahradě. Ráda taky vrtám do zdí, do dřeva, vyrobím nějakou poličku. Spíše technické věci.

Vy teda máte kočky?

No.. spíš ony mají nás. Tři chlupatý potvory si nás adoptovaly. Tak jak jsem kočky neměla dříve kvůli svým alergiím ráda, tak si mě takovým způsobem dostaly, že když přicházím domů, už u dveří řvu „Potvory, kde jste?“ *smích*

8. Máte nějaký citát, kterým se řídíte?

Chovej se ke druhým tak, jak chceš, aby se oni chovali k tobě.

9. Jaké to bylo s organizací oslav na Slovaňáku a jaké z toho máte pocity?

Každý z nás měl nějaký svůj úkol a neviděli jsme k tomu druhému. Já zařizovala hlavně prodej vstupenek na Hradišťan a sobotní usazení absolventů na setkání v Semilasse. Takže jsem musela vědět, kolik lidí přijde, v jaké věkové skupině se tito lidé pohybují a posadit je tak, aby se generačně potkali.

Časově to náročné bylo a bylo to i dost stresující, ale ten výsledek absolutně stál za to. Bylo to úžasné. Mám z toho strašně krásný pocit, lidem se to líbilo. Když jsme viděli paní, která maturovala v roce 1948, tak si spočítejte, kolik jí bylo let (Spočítali jsme, 93 let). Bylo úžasné vidět, jak byl věk účastníků různorodý.

FRANCIE

SLOVANÉ V PAŘÍŽI

Pondělí 20. června 2022, - cca 13:00, před divadlem Barka

Zvuk nastartovaného motoru, přehlušující se hlasy loučících se dětí, blížící se bouřka, 18 hodin cesty a znepokojivě odkapávající kapalina zespod autobusu. Ten však disponoval takovými vymoženostmi, jako byla interaktivní obrazovka se sluchátky pro každého cestujícího, funkční toaleta nebo polohovací sedadla, poměry byly tudíž vyrovnány. Takové byly předpoklady pro hrstku šťastlivců, kteří plní očekávání netrpělivě přešlapovali před zavřenými dveřmi autobusu shrbeni pod tíhou vlastních zavazadel.

Ve spěchu rychle osvěžujete v paměti ta nejdůležitější francouzská slova, která se na takovou cestu hodí, jako například: „bonjour“, „merci“, „oui-oui baguette“, „oui-oui croissant“, zkrátka takový ten nezbytný základ pro běžné přežití.

O samém začátku bych mohla napsat mnohé, ale abyste se dozvěděli alespoň něco zajímavého, než upadnete nad nekonečným počtem slov do hlubokého spánku, dovoluji mi posunout časovou osu zhruba o patnáct hodin dopředu.

Scénická poznámka: světla na minimální intenzitě

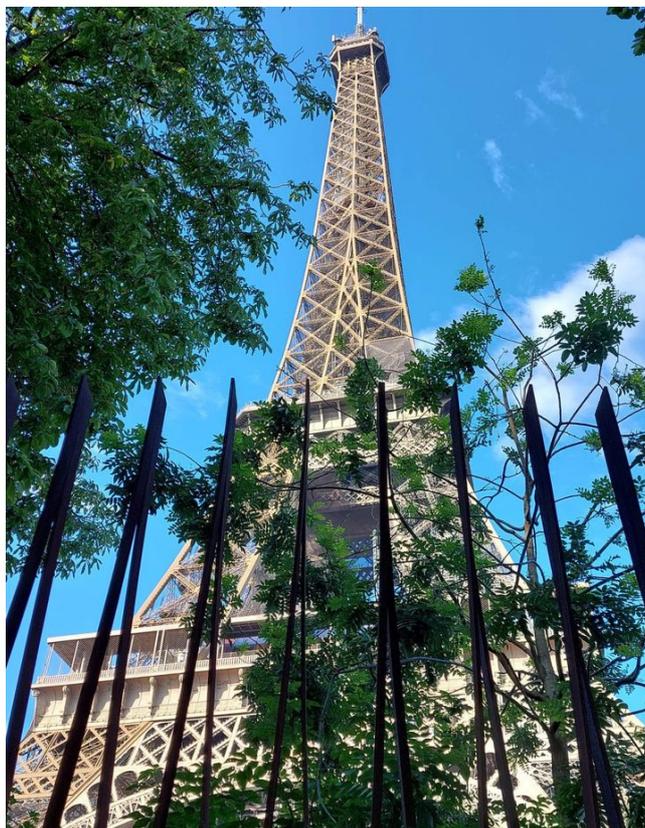
Úterý 21. června 2022, - 4:30, kdesi ve Francii

Na krátký moment zavřete oči a poprvé po dobu celé cesty konečně začnete upadat do spánku silnějšího charakteru. Vaše víčka jsou těžká, jako by se za posledních pár hodin nenásilně měnila v olovo a vaše pokroucená páteř nenávidí jak vás, tak symbolicky polohovatelná sedadla autobusu. Náhle vás však zaplaví vlna klidu a vy jste si jisti, že tentokrát skutečně usínáte. Zrak se rozostřuje, dech se prohlubuje a celý autobus náhle zaplňuje hlas linoucí se z reproduktoru přímo nad vaší hlavou.

Poznámka: čtete velice pomalu a s odmlkami po každých třech slovech.

„Tak, my se tedy konečně blížíme na tu poslední zastávku před Paříží, kde se tedy můžete upravit na celý ten den, který v Paříži strávíme. Budeme tu stavět tak na půl hodiny, takže se všechno snažte stihnout co nejrychleji, ať můžeme za tu půl hodinu opravdu vyrazit zase dál...“

„Au revoir, mon cheri,“ loučím se se spánkem a za rozmrzelého brblání všech přítomných otvírám ta těžká víčka a skládám zpět svoji rozsypanou páteř. Avšak existuje cokoliv poetičtějšího, než když z benzinové pumpy můžete pozorovat dechberoucí východ slunce?

Hádala bych se s vámi.

Úterý 21. června 2022 - 7:45, Paříž

Zřejmě byste zrovna nečekali, že první slova, která v Paříži po vystoupení z autobusu uslyšíte, budou: „Holky český jsou dobrý,“ ale když přijmete dnešní míru globalizace, vlastně se ani tak moc nepodivíte. Ve skutečnosti to byla snad největší vlna zájmu, kterou kdy kdo z nás poznal. Ze všech stran jen neúnavné řinčení kovových eiffelovek a vyvolávací ceny jako na aukci. Nutno také dodat, že po poslechu brzkého ranního monologu o Pařížské pánvi bylo něco podobného příjemnou vzpruhou.

Mnozí se prokázali jako velice slibní smlouvači, poněvadž udělat z jedné malé eiffelovky za euro rovnou pět, je vskutku dobrá deviza pro případné budoucí podnikatelské choutky. Třeba se tací jednou nebudou ostýchat pozvat mě na jejich soukromou jachtu, ideálně za podobně symbolický obnos. Nicméně ačkoliv byly ony blyštivé přívěsky velice atraktivní (alespoň cítíte-li se býti strakou), nic nedokázalo předčít pohled na tu opravdovou Eiffelovu věž. A ano, skutečně mám na

mysli tu, jež má 330 metrů, ne pouze větší prototyp těch tak horlivě nabízených. Stála před námi dominanta celé Francie, o které snivaly už naše babičky, která tak romanticky doplňuje fotografie i mnohé filmové snímky, a též je jejího ikonického tvaru mnohdy využíváno pro tvorbu těch nejkřovějších nápisů slova "Paris", kde vystupuje jako náhrada za písmeno "a".

Ale teď opravdu, byl to splněný dětský sen. A když máte náhle vaše dávné touhy na dosah ruky, bylo by velice hloupé nechat je opět uniknout. Například frontou tvořenou třemi dalšími zájezdy též čekajících na vstup na věž. A nejvíce na tom bolí, že se to vůbec nemuselo stát. Chci říct, všechna čest naší průvodkyni (až na ony hlasité brzké ranní projevy, těm nefandil nikdo z nás), vydržet s námi v tom vedru celý den na nohách není jednoduchý úkol, ale postavit nás zhruba metr od vchodu a začít povídat o všem možném, zatímco bolestně sledujete, jak se vedle vás začíná tvořit neúnosná fronta, která tam ještě před pár vteřinami vůbec nebyla, neskutečně ubližuje vašemu duševnímu zdraví. Též vede k mnoha zajímavým rozhodnutím, na základě kterých nyní mohu prohlásit: „Byla jsem v Paříži. Bylo to krásné, viděli jsme toho opravdu spoustu. Vidíte a nebyla jsem na Eiffelově věži.“ Co na to říct? Cítit jak vám protéká drahocenný čas mezi prsty, zatímco stojíte ve frontě, ale mohli byste toho tolik dalšího vidět, někteří zkrátka nedokáží skousnout. Za výbor naší skromné trojice dobrodruhů však prohlašuji, že ničeho nelitujeme. Co jsme totiž viděli, bylo takřka identické s tím, co viděli naši kolegové z Eiffelovy věže. Viděli jsme Paříž. Sice pevně připoutáni k zemi, ale i odtud lze objevit divy, které vaše oči doposud nespátřily.

Na program byla dále návštěva Invalidovny, spíše tedy její venkovní části. Po zbytek odpoledne se naše slovanská výprava pohybovala zejména v oblasti Latinské čtvrti, potažmo kolem dechberoucích Lucemburských zahrad a ikonického Pantheonu. Bulváry jsou zde lemovány blešími trhy s knihami, nespočtem kaváren i nejrůznějších obchůdků. Kdyby každou chvíli nevystartovala houkající sanitka, jež mířila ke kolabujícím nešťastníkům, kteří nezvládli kritické klimatické podmínky, pak bych to místo nazvala takřka rájem na zemi. Proto se vám musím upřímně omluvit, že příběh opět posunu o trochu dále, konkrétně na naše ubytování v hotelu F1. Nebyla bych to totiž já, abych k celému vyprávění nepřidala minimálně jednu ryze osobní příhodu. Dovolte mi tímto proto představit Legendu o Arnoldovi.

Legenda o Arnoldovi

Psal se večer dne 21. června 2022. Na jeden z pokojů v jednom hotelu typu F1 se právě po nesmírně náročném dni stráveném toulkami po Paříži vracely tři mladé ženy. Znaveny vším, co ten den zažily, se dobelhaly do pokoje, jenž jim byl pouze pár chvil předtím přidělen, a po špínu města smývajícím sprše se kolem půl dvanácté rozhodly ulehnout do postelí. Pro lepší orientaci

v příběhu by bylo příhodné naše tři hrdinky nějak pojmenovat. Pro zachování anonymity jim tedy můžeme říkat třeba Mildred, Klementýna a Jiřina.

Inu, pokoj měly skromný, ale dbalo se v něm především na skladnost veškerého nábytku. Proto byla tři lůžka našich hrdinek umístěna po jednom nad sebou, přičemž spodní patro bylo takřka v rovině se zemí. Mildred se rozhodla spát úplně nahoře, až se hlavou jednoduše mohla praštit o strop. Klementýna nikdy nechtěla vyvolávat konflikty, a tak po vzoru neutrálního Švýcarska zaujala pozici někde uprostřed. A nebohá Jiřina tak neměla jinou možnost než složit hlavu na zemi.

Dívky spolu ještě několik chvil hovořily, ale zanedlouho usoudily, že nastal čas zhasnout světla a jít spát. Zatímco se děvčata z horních lůžek chystala ke spánku, Jiřina ze země pozorovala okolí. Když tak hleděla na strop, všimla si náhle malé černé šmouhy, která okamžitě upoutala její pozornost. Když však mrkla, nastala tma. Klementýna se rozhodla zhasnout světlo. Kdyby však Jiřina dostala ještě o vteřinu navíc, byla by si bývala jistá, že se ona neidentifikovatelná šmouha hýbala. Rozhodla se však neznepokojovat těmi

spřímými výplody fantazie, a proto ostatním dvěma dívkám popřála dobrou noc a přetočila se na bok.

„Jen doufám, že tu třeba není nějaký brouk,“ ozval se hlas Mildred z horní palandy a Jiřina znenadání vytřeštila oči. Náhle si byla jistá.

„Mám, pocit, že jsem na stropě ještě před chvílí viděla škvora.“

Její slova jako by strhla lavinu.

„No to snad neeee, to ho ale musíme najít,“ ožila Mildred, která si do uší začala okamžitě preventivně strkat svá bezdrátová sluchátka.

„Škvor? Nevím, co to je za brouka, ale aspoň to není ucháč,“ konstatovala klidně Klementýna.

„Klementýno,“ začala nerózně Jiřina, „škvor je ucháč.“

A v ten moment byly všechny na nohou. Nepřítel musel být nalezen a následně zneškodněn, a to za každou cenu. Hledaly za nábytkem, na stěnách, mezi svými věcmi, ale toho tvora ne a ne nalézt.

„Inu, třeba se mi to jen zdálo a žádný škvor tu ve skutečnosti není,“ pronesla nakonec Jiřina, která byla již příliš znavena, než aby pokračovala v hledání.

Děvčata se na sebe podívala a s lehkou úlevou ve tváři se pousmála. Snad se opravdu nebylo čeho bát.

„Ale měly bychom ho snad nějak pojmenovat, abychom vůbec věděly, na koho voláme,“ poznamenala chytře Klementýna, kterou strach začal již opouštět.

A tak se zrodil Arnold. Toto až aristokraticky znějící jméno vyvolávalo v dívkách mnohé, ale v Jiřině navíc probudilo ještě nepochopitelnou potřebu ostatní dívky popichovat.

„Víte ale, že to, že tu teď není, ještě neznamená, že se nevrátí? Třeba se jen vydal pro celý klan, aby nám mohli po jednom vlézt ušima do mozku a tam nám naklást larvy, které jej začnou rozežírat. A koneckonců, co když jsme ho pouze přehlédly a on už je dávno našim uším blíže než kdy předtím?“

„Fuj, proč bys něco takového vůbec říkala?“ durdily se dívky.

„Jen musíme zvážit všechny možnosti, to je celé.“

„A neměla by ses bát spíš ty, když ležíš na zemi?“ zeptala se po chvíli Mildred, čímž uvrhla celý pokoj do krátkého zadumaného ticha.

„Ale tak, já mu zase nechci bránit, aby do mě nějak vniknul,“ pronesla zničehonic do ticha Klementýna, která nikdy nechtěla vyvolávat konflikty.

Její slova odstartovala jako výstřel nekontrolovatelný záchvat smíchu. Na Arnolda bylo zapomenuto.

Těžko však říct, jak to celé skutečně dopadlo. Třeba to bylo přesně to, co si Arnold přál a v nestřeženém momentu udeřil. Možná z pokoje zkrátka odcupital a už se tam nikdy nevrátil. Avšak vše, co máme, jsou pouze spekulace, takže si sami můžete zkusit odpovědět na tu zásadní otázku: „Kde je Arnold?“

Středa 22. června 2022 - Paříž, Versailles

I další den se nesl ve znamení silně nabitého programu. Celou Francii jsme si tak například mohli prohlédnout takřka na dlaní vlastní ruky, a to návštěvou France Miniature. Možná je až lehce smutné, že největší

vzrušení vyvolaly ve výsledku dětské atrakce a bistro s palačinkami v zadní části areálu, ale i to se stává. Po dvanácté hodině nás však již čekala o poznání větší dominanta.

Je několik věcí, které si automaticky pojíme s Francií, a jednou z nich je nepochybně i zámek ve Versailles. A právě proto se stydím, že mi právě taková ikona předtím nic moc neříkala. Zároveň se také obávám, že ani nebudu schopna vám tento zážitek vlastně předat. Některé věci se musí zažít na vlastní kůži a Versailles je nepochybně jednou z nich. Z doslechu však doporučuji držet se výhradně v prostorech samotného zámku, zahrady si od některých totiž vysloužily označení „solidní zklamání“.

V odpoledních hodinách pak následovala vyhlídková projížďka po Paříži a k velkému štěstí jsme nebyli ušetřeni ani takových věcí, jako je výhled na katedrálu Notre Dame, nebo alespoň toho, co z ní zbylo, či ikonického kruhového objezdu kolem Vítězného oblouku. Konec trasy a zároveň i večerní program pak byl směřován do čtvrti Défense, která naprosto bourá veškeré představy o slavné historické a romantické Paříži. Moderní čtvrť, typická mimo jiné i svými velkými nákupními středisky, nám však udělila solidní ránu, a to nákupem v tamním hypermarketu. Co k tomu říct, kritický nedostatek času, několikametrové fronty u všech pokladen a paní za kasou připomínající svým tempem želvu v posledním tažení zkrátka nejdou dobře dohromady. K velkému štěstí jsme však všichni vyvázli živí, nikdo nebyl nikde zapomenut a naše potřeby dočasně materialisticky ukojeny.

Čtvrtek 23. června 2022 - Paříž

Přišel náš poslední den v Paříži. Když zvážíte, kolik hodin jste strávili ve městě a kolik v autobuse, chce se vám nad tím nepoměrem lehce plakat, ale zbytečně nač si tak kazit den? Stále před námi bylo mnohé.

Louvre je mnohdy prakticky synonymem pro jediné konkrétní dílo, a tím samozřejmě není žádné jiné než samotná Mona Lisa. Místnost s několika dalšími obrazy, ve které je však vždy zákonitě fronta vytrvalých obdivovatelů čekající na svoji chvíli před tím jediným,

skutečně věhlasným. A ani si nevšimnou, kolik jiných úžasných impozantních obrazů se nachází všude kolem. Originály Arcimboldova Čtvero ročních období, Maratova smrt od Jacquesa Louise Davida a Goyovy skvosty tak zůstávají takřka bez povšimnutí a vy jen nevěřicně kroutíte hlavou. Avšak přesně tato skutečnost by mohla posloužit jako názorná demonstrace dosažitelné spravedlnosti ve světě. Nebudeme však přehnaně filosofičtí, ještě by nás z toho rozbolela hlava nebo bychom dostali hlad. A to by mohlo být velice nemilé, uvážíme-li, že tentokrát by nám tříchodové menu v Latinské čtvrti jen tak někdo nenaservíroval. Spokojení a najedení jsme se tak zatím nevědomky vydali čelit největšímu nepříteli. Dámy a pánové, vítejte v metru. Zda jste si alespoň jednou odpoledne po škole či po práci postěžovali na městskou hromadnou dopravu takového velkoměsta jako je Brno, pak věřte, že jste ani zdaleka nedosáhli horní hranice tohoto spektra. Takové skvosty, mezi které se řadí právě i jízda pařížským metrem, jsou městu jako Brno na hony vzdáleny. Sama jsem pravidelným zákazníkem IDS JMK a musím uznat, že zejména sedmá hodina ranní a třetí hodina odpolední jsou kapitolami samy pro sobe, avšak dokud se budeme s ostatními strkat pouze o místa k sezení, nemáme si skutečně na co stěžovat. V pařížském metru totiž bojujete o to, aby byly všechny vaše končetiny vůbec ve voze, poněvadž na specifických úsecích doráží vozy napěchované jako plynové lahve. Každý jednotlivec, který se rozhodne takový vůz zaplnit ještě těsněji, riskuje znenadání přicházející výbuch.

Čímž se konečně dostávám ke konkrétní problematice, se kterou se setkala náhle naše enormně obrovská skupina, ačkoliv vám bezpochyby nebyla tajemstvím od samého začátku. Inu, pokud dojede metro již praskající ve švech, v jakém stavu asi bude odjíždět ze stanice, kde se do něj pokusí narvat dalších šedesát pasažérů? Ovšem ještě lepší otázkou jest, v jakém stavu budou oni pasažéři? Mnozí budou nuceni se namísto tyče chytnout čehokoliv, co nabídne jedna z deseti osob nacházejících se v jejich intimním kruhu, další div nepřipraví dveře metra o prst či rovnou celou paži a jiní do vozu ani nenastoupí a zůstanou bezmocně stát na neznámé stanici kdesi v podzemí. Zhruba takhle nějak by mohla začínat scéna s motivem „problém“, a přesně to také mnohým na pár sekund blesklo hlavou. Všichni jsme však emancipovaní mladí lidé, kteří nevěší hlavu a s problémy se rvou jako Michal David s tím, co přijde. Navíc silně dopomohl fakt, že byli členové našeho zodpovídajícího dospělého výboru přítomni v obou roztržených skupinách. Tragédie tak zrovna nenastala, je mi líto, jestli jste na ni napjatě čekali. Ale po pěti beznadějných minutách to bylo srdceryvné shledání, jen co je pravda. Po subjektivně úspěšném přesunu metrem následovala návštěva baziliky Sacré-Coeur, Moulin Rouge a dalších krás Montmartre, tentokrát však již ale doprovázeny kritickou únavou. Proto jsme měli zprvu velkou radost, když se nám začal blížit dvouhodinový rozchod ve spodní části Champs-

Elysées, konkrétně na Place de la Concorde. Všechno to znělo krásně, na chvíli posedět, občerstvit se, koupit si něco hezkého. To by však ulice Champs-Elysées nesměla být proslulá svou finanční nedostupností. Tudíž ideální místo pro studenty, co mnohdy počítají každou korunu, aby si zaplatili to personifikované neštěstí ze školního automatu, kterému naivně říkáme kafe. Sny o dlouhých hovorech v kavárně se tak začaly svižně rozpíjet a mnozí z nás tak skončili s večeří z McDonald's nebo mírně pochybné večerky.

Za těch pár dní v Paříži jsme stihli vyzpozorovat jistou skutečnost, a to sice, že ve Francii znamená zelená jednou červená, podruhé zelená, někdy jsou však barvy zcela irelevantní, a tak to celé končí pouze ustavičným troubením, které se vám asi snaží přivodit krátké srdeční příhody. Troubí na mě, na toho za mnou, protože prostě může? K tomu když přidáte chladný klid, s jakým se tohle děje, pak se náhle ocítáte zcela mimo realitu.

Mám-li však pro jednu mluvit bez rýpavé nadsázky, pak musím poznamenat, jaké kouzlo ve mně to místo vzbuzovalo. Byli to všichni ti lidé, překrásné stavby, unavené slunce, něco na tom zkrátka je. A to před námi stále byl zlatý hřeb celého dne - večerní plavba po Seině.

Víte, když tak na konci hektického dne pozorujete rozsvícenou Eiffelovu věž, na chvíli máte v duši klid. Jako by přestal existovat i neúnavný pláč dítěte v řadě před vámi a hlasitý hovor dvou seniorek za vámi. Na ten krátký moment dává vše smysl a život je prostě krásný. A se stejně dechberoucím výhledem na kouzelnou noční Paříž jsme později s jiskrami v očích nasedli do přistaveného autobusu a plni silných dojmů pomalu začali na cestě zpět zavírat víčka. Naše výprava v Paříži byla u konce, au revoir, nebo jak všichni doufáme à bientôt :)

Pátek 24. června 2022 - Amberg

Možná si říkáte, proč tento článek pokračuje ještě dále, proč se táhne za francouzské hranice a nezůstane pouze vně. Avšak on za nimi i začal, nevzpomínáte se? Únava byla enormní, ale program celého zájezdu nebyl

u konce, ještě ne. Před námi totiž byla návštěva lázní v německém Ambergu. I když lázní, pro přesnější představu poslouží spíše skromnější aquapark v menším českém městě, ale zcela jistě jsem nebyla a nejsem v pozici si stěžovat. Naopak znělo krátké plavání velice příjemně. Jedinou mou opravdovou výhradu tak představoval pán v pozdějších středních letech, co nás vyzývavě rozvalen na lavičce před vchodem oslovil svérázným: „Good morning, girlies.” Alespoň jsme měli o věc navíc, kterou bylo třeba urychleně smýt.

Po osvěžující hodině ve vodě se zpět do autobusu lezlo poměrně obtížně. Možná si říkáte, že to zní logicky, že by se vám také nechtělo několik dalších hodin skrouceně sedět v sedadle a doufat v brzký návrat. Avšak pes byl zakopán někde jinde. A bohužel byl cítit na hony daleko.

Pamatujete se ještě, jak jsem se na samém začátku zmiňovala o všech těch úžasných revolučních věcech, kterými náš autobus oplýval? Ty roztomilé obrazovky, ta polohovatelná sedadla? Ten dokonale funkční záchod?

Víte, nechtěla jsem vám kazit chuť. Na začátku, kdy se člověk nemůže dočkat všech těch delikates jako jsou croissanty, makronky, bagety, pro gurmány pak ikonické „escargots”, není zrovna ideální, aby slyšel o podobných záležitostech. Teď, když jsme se však všeho nabažili již dost, přišel čas, abychom čelili tvrdé realitě.

Je-li totiž problém odsunut stranou, vrátí se nám v o to ničivější podobě. A přesně těmto hrůzným následkům jsme museli čelit.

Aktivně používaná toaleta, u níž jsem měla to štěstí sedět v tak těsné blízkosti, dosáhla skutečně nevídaně aromatického stavu. S každým otevřením dveří se vám tak automaticky zrychlí tep a na čele vyskočí žíla. Naivně doufáte, že třeba přijdete o čich, ale realita vás pokaždé tvrdě udeří do tváře. Slovy jednoho z nejmoudřejších lidí, které znám: „Já bych radši umřel, než abych to musel čuchat.”

Nebudete tomu věřit, ale tím je mé obsáhlé vyprávění o Paříži u konce. Je mi líto, zda jste očekávali barvitější popis památek, které jsme navštívili, ale o těch si, dle mého mínění, můžete přečíst v nespočtu různých průvodců a jiných publikacích. Každá zkušenost je individuální a právě individualita je i zdrojem něčeho, co společností otrásá snad odjakživa, menších i větších skandálů. Lidskou zvědavost totiž nelze pokaždé ukojit akademickým textem, mnohdy potřebujeme číst pouze pár odlehčených řádků o životě druhých. A proto doufám, že pro vás tento článek nebyl pouze nezáživnou změť slov, ale našli jste v něm něco speciálního, ne-li přímo skandálního. Poněvadž přesně takovým byl Slovaňák v Paříži.

ADAPTÁK 2022 OČIMA PRVÁKA MYŠI, FRONTY, TRNÍ A EROTIKA

Jolana Kašpárková, 1.C

Také jste byli tak nervózní, když už vám po zdánlivě nekonečném čekání přišel onen dopis, který pro vás po přijímačkách znamenal všechno? No a co teprve když jste ho otevřeli? Já se cítila jako malý Harry Potter, když mu přišel jeho dopis z Bradavic. Překypovala jsem štěstím. Dostala jsem se na střední školu! Můj jediný kříž, se kterým jsem se v devátém ročníku táhla, jsem hrdě rozlomila a ještě hrději jsem odcházela vstříc prázdninám tohoto roku.

A pak to přišlo. První den. Všechno moje sebevědomí zběsile zařadilo zpátečku, až jsem ho musela proplesknout, abych vůbec dokázala fungovat. K mému velkému překvapení šlo všechno jako po másle. Stala jsem se členkou třídy 1.C. To byl čtvrtek. Pátek si vesele vykračoval v jeho stopách i víkend se k němu přidal. A těšila jsem se na adapták.

Nevím, jak to bylo v předchozích letech, ale byla jsem fakt ráda, že mě od adaptáku dělily ty dva dny a ještě víkend. Měla jsem tak skvělou příležitost si všechny tak nějak otukat, než s někým budu sdílet pokoj. Hned se mi v autobusu do penzionu Podmitrov jelo lépe.

Jakožto ten nejnezkušenější prvák jsem neměla ani tušení, že nás tam bude tolik! Vždyť tam bylo lidí, jako kdyby měla z našeho orloje na Svobodáku v 11 vypadnout kulička. Naštěstí byl úvod stručný a rychlý a my se konečně mohli rozptýlit a ubytovat.

Pokoje byly, řekněme, skromné, sem tam s nějakou myš. Alespoň se člověk v noci nenudil. Po celou dobu kurzu jsme hráli fůru seznamovacích

i teambuildingových her, přičemž ta nejtěžší pro nás byla se alespoň jednou napoprvé spočítat. Velice mě překvapila jejich originalita a akčnost, protože při spojení „seznamovací hry“ mě napadlo jen takové to: A teď si řekneme, jakou barvu máme nejradši! A všichni se u toho roztečeme štěstím!

Ale tady ne. Přesně takový typ her jsme totiž sfoukli ty první dva dny ve škole a tady už jsme se do stmelování vrhli po hlavě. A ať už jste chtěli nebo ne, důvěru v ostatní jste si vytvořili, což přišlo neuvěřitelně vhod například při pádech důvěry, nebo velmi povedených lanových aktivitách, kdy jste se museli vzájemně podpírat a jistit.

Adaptační kurz se výrazně vryl do mojí paměti třikrát. Poprvé – stravováním. Jestli jsem říkala, že na prvotním shromáždění bylo hodně lidí, tak v jídelně jich bylo ještě víc! Její kapacita zkrátka nestačila, a i když měla každá třída jiný čas na jídlo, stáli jsme dlouhé a dlouhé a dlouhé fronty jak na snídaně a obědy, ale i na večere. Přemýšlím, jestli mám na to být našťvaná nebo být za tuto zkušenost vděčná, protože nás dokonale připravila na obědy na Slovaňáku, které jsou mnohdy dokonce příjemnější.

Podruhé – třídní výpravou. Cíl – dojít na nedalekou zříceninu, vyfotit se na ní a vrátit se zpět před obědem. Jednoduché, že? No...ne, ale my se fakt snažili. O mapu

se zajímalo hned několik lidí, což jsem brala jako dobré znamení. Po chvíli dohadování vedení převzal zřejmě nejdominantnější jedinec a vyrazili jsme...nikdo netuše kam. Samozřejmě, že hned jak jsme se dostali do jednoho velkého trnového pole maliní a ostružiní, které zdobily spadané stromy, mraveniště, větve, zkrátka takové ty přírodní krásy, o kterých nevíte, dokud se o ně nepřerazíte, nikdo se k mapě neměl. Naše zoufalství vrcholilo spolu s připomínkami našeho dospělého dozoru, že pokud si nepospíšíme, nestihneme oběd. Tak jsme se co nejrychleji sebrali, vycouvali z toho proklatého houští a upalovali přes nejstrmější kopec, mapa ne mapa v domnělé místo zříceniny. Pochopíte, na oběd byly ovocné knedlíky a o ty prostě nechcete přijít. Řeknu vám, fakt se povedly. Ještě si pamatuju, jak jsme udýchaní a s fotkou doběhli akorát do dlouhé fronty k jídelně. Alespoň nám pořádně vyhládlo.

No a potřetí? Divadlem! Určitě už jste to někdy někde zažili. Dostanete téma a na to musíte nacvičit divadelní představení. Přejde mi to jako skvělý nápad, který by zrovna na adaptačním kurzu neměl chybět. Je totiž zajímavé pozorovat kolektiv v neobvyklých situacích. Rázem zjistíte, že vymyslet a nacvičit hru ve skupině 32 lidí dá pěkně zabrat. Letošním tématem byly tradiční pohádky, ke kterým jsme si také vylosovali dva filmové žánry, abychom je mohli do pohádky zapracovat. Skončili jsme s pohádkou Smolíček Pacholíček a erotickou telenovelou. To je mi ale výběr, co? Avšak všechnu neupřímnost stranou, myslím, že jsme společně odvedli skvělou práci a „latinskoamerická pohádka odehrávající se hlavně ve strip klubu“ sklidila úspěch při hraní před ostatními třídami. Některým spolužákům dlužím poklonu, protože se překonali v mnoha ne úplně příjemných scénách a vše zmáklí na jedničku. Celý večer vyvrcholil společnou diskotékou pod hvězdami. Dny plynuly a už tu byla středa a poslední večer. Shromáždili jsme se kolem ohně a provětrali naše netrénované hlasy za doprovodu hudby z reproduktoru. V chabém osvětlení nás pak náš

třídní učitel slavnostně pasoval na studenty Gymnázia Slovanské náměstí a připomněl nám všechny naše budoucí povinnosti, a to bez jakékoliv okliky. Byl to úžasný večer, při kterém jsme se jeden druhému upřímně otevřeli a užívali si posledních chvil babího léta.

Ve čtvrtek nás čekala jen cesta autobusem zpět do Brna. Poslední fronta na snídani. Poslední pohled na okolní lesy a poslední rozloučení s pohodičkou a bezstarostností. Shrnutí podtrženo, ne všechno bylo růžové, ale hej, kdy to tak v životě je? Hlavní myšlenka kurzu byla naplněna. Sblížila jsem se s lidmi, se kterými doufám strávím další 4 šťastné roky studia. Nevím, jak to vidí moji spolužáci, ale pro mě osobně je tento nový kolektiv, po zkušenostech z minulé školy, oázou v rozpalené poušti života.

NATÁČENÍ VĚDOMOSTNÍ SOUTĚŽE UŽ TAM BUDEM!

**Nikol Zámečníková, Kateřina Kopecká, Kateřina Šafránková,
Markéta Procházková, Jan Řepka – II.A**

V květnu minulého školního roku jsme se od třídní učitelky dozvěděli o naší účasti ve vědomostní soutěži Už tam budem!

V průběhu prázdnin jsme se rozhodovali, jak nejlépe složit náš petičlenný tým. Společně jsme se jako celá třída snažili vybrat co nejvyváženější tým, jak po stránce vědomostní, tak po stránce fyzické zdatnosti. Nakonec v týmu převažovaly dívky. Tým byl zaměřen především na oblasti-historie, fyzika, matematika, manuální zručnost a fyzická zdatnost.

A 11. října jsme šli konečně na to. Očekávali jsme rychlejší průběh, jiné typy otázek, zaměřené více na oblasti vědomostní, a častější pauzy. Jinak se ale realita našemu očekávání poměrně přiblížila. Natáčení bylo zábavné, soutěž napínavá, vše bylo velmi dobře promyšlené.

Po ranním příchodu na místo natáčení-Vida centrum Brno, jsme dostali jasné instrukce o celém průběhu dne, trička v týmové barvě – vybrali jsme si modrou- a natáčení začalo. Soutěže vědomostně zaměřené

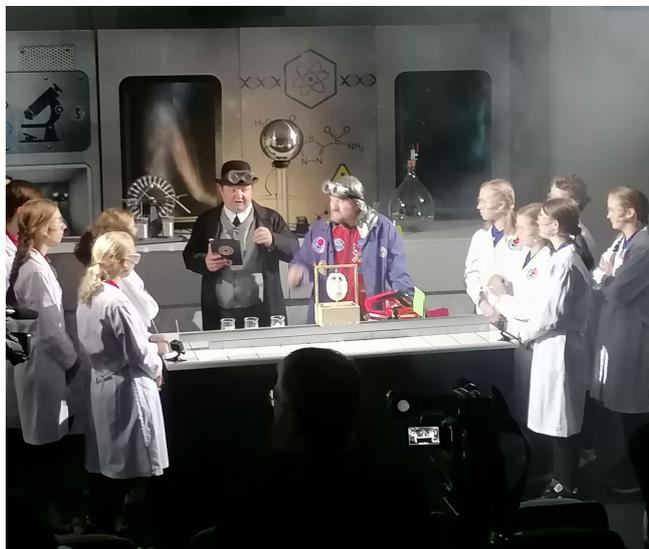

střídal ty fyzicky zaměřené, přičemž bodování každé soutěže bylo různé. Klapek bylo mnoho, několik z nich se muselo opakovat, než byl pan režisér spokojen. Celá soutěž byla napínavá a průběžné pořadí se rychle měnilo. Nakonec o vítězi rozhodla až poslední soutěž, kde jsme se rozhodli zariskovat, je to přece jen soutěž ☺, a vsadili maximum bodů. Šance na výhru byly v obou týmech srovnatelné, nicméně ta naše přece jenom o něco menší. V poslední soutěži se hádá

osobnost, která nějak souvisí s tématem daného dílu a soutěžemi, které už jsme absolvovali. O vítězství rozhodla hned první věta tajemné osobnosti a my jsme se museli smířit s prohrou.

Celý den ve Vidě jsme si ale moc užili, natáčení bylo zábavné, naučné a nezapomenutelné, upřímně každý z nás snil o tom zúčastnit se nějakého televizního natáčení a nám pěti se to splnilo, takže na tento zážitek budeme jako celý tým rádi vzpomínat a budeme se těšit na náš vstup do televize-25.listopadu 2022.

PEL-MEL DĚNÍ

Od začátku září proběhla ještě spousta dalších akcí, exkurzí a kulturních zážitků. Co všechno to bylo? Po Adaptáčích prvních ročníků se ročníky druhé vydaly na tradiční Ekokurz a maturitní ročníky na svou poslední školní pobytovou akci – exkurzi Praha.

Část studentů se podívala na Krétu v rámci projektu JMK s názvem Do světa. Družstvo basketbalistek úspěšně postoupilo do krajského kola. A také jsme zhlédli několik divadelních představení, např. Shakespearův Večer tříkralový, Čapkovu Matku nebo Vyhnání Gerty Snirch od Kateřiny Tučkové.

OKÉNKO SENÁTU

HALLOWEEN

Za studentský senát GSN místopředsedkyně
Ema Pinkasová

Zdravíme všechny čtenáře! Rádi bychom Vám tímto článkem přiblížili práci senátu.

Hned na začátku roku proběhly volby do senátu, i když trochu později než obvykle. Třídní delegáti zvolili 10 senátorů a asi 2 týdny po volbách jsme se vydali na teambuilding, který sloužil k bližšímu seznámení se a především k plánování akcí na celý školní rok. Naši noví senátoři jsou plní očekávání a moc se těší na všechny nové i v minulých letech již uskutečněné akce, které nás letos čekají.

Hlavním tématem teambuildingu byl Halloween. Každý rok je na něj natěšená většina studentů a my jsme za to jedině rádi. I to je jeden z důvodů, proč nám přípravy zabírají tolik času. Proto je vždy u každé akce důležité rozdělit se do týmů, které se budou soustředit na různou práci.

V říjnu se vše začalo blížit ke dni D a my už finišovali přípravy. Vyzdoba zabrala většinu času, ale tým senátorek si na ní dal opravdu záležet a to i přesto, že jsme celkově na přípravu akce měli méně času. Jistou část příprav nám zabral výběr a příprava filmů. Bylo třeba pohlídat, aby se filmy neshodovaly s těmi

loňskými a pak k nim následně také vyrobit plakáty, což není tak snadné, jak se může zdát. V samotný den Halloweenu jsme se všichni sešli hned po vyučování a dali se do práce. Nachystali třídy, vylepili plakáty, vyzdobili celou školu, roznesli dýně a svíčky a v neposlední řadě připravili stánek s jídlem a naším zbrusu novým popkornovačem. Doufáme, že z něj máte stejnou radost jako my. Na tohle všechno jsme měli asi tak 3 hodiny. Zdá se to jako velké množství času, ale ve skutečnosti to uteče jako voda a celou dobu máte pocit, že je nemožné to stihnout. Zabrali jsme všichni z plných sil a nakonec to dobře dopadlo a celý večer proběhl hladce i díky vám všem zúčastněným. Jsme moc rádi, že jste přišli, protože jsme trhli rekord v počtu návštěvníků, a to je 300! Díky tomuto víme, že má smysl s Halloweenem pokračovat i v příštím roce. Takže se už teď máte na co těšit 😊

Do konce školního roku máme ještě několik es v rukávu, jedním z nich je už tradiční Amnesty maraton psaní dopisů! Aby vám žádná akcička neutekla, nezapomeňte sledovat náš instagram @senatgsn.

JAK VZNIKLA NĚKTERÁ SLOVA NEBO FRÁZE, KTERÉ POUŽÍVÁME SKORO POŘÁD?

Anna Alexandra Novotná, 1.X

Bless you!

Tohle slovní spojení můžeme z angličtiny přeložit jako „na zdraví“

Údajně to pochází z doby moru. Finální fází této nemoci bylo kýchnutí. Když nemocný začal kýchat, jeho dny byly sečteny. To už mu šlo popřát jen „Bless you“- něco jako „Přeji ti klidný odchod na druhý svět“

Žaluzie

Nám francouzštinářům může přijít výslovnost tohoto slova velmi povědomá. To proto, že z francouzštiny taky pochází. A to konkrétně ze slova „jalousie“ neboli „žárlivost“. Žaluzie byly vynalezeny za účelem ochránit obyvatele domu před žárlivými pohledy sousedů.

Etymologie dnů v týdnu:

Rozhodla jsem se podívat na to, jak to vypadá v našich slovanských jazycích. Všichni sice víme, jak znějí, ale víme, proč se tak jmenují nebo z čeho pocházejí?

Pondělí:

Vychází ze skutečnosti, že je to den „po neděli“

Úterý:

Pochází ze slovanského slova „vterý“ - druhý

Středa:

Střed týdne

Čtvrtek:

Čtvrtý den týdne

Pátek:

Pátý den týdne

Sobota:

Pravděpodobně pochází z hebrejského „sabat“ - odpočinek. V první knize Mojžíšové je sobota popsána jako den, kterým Bůh skončil práci na tvoření světa.

Neděle:

Sedmý den týdne a pro Boha den úplného odpočinku. Nicnedělání. Proto by se v neděli nemělo nic dělat. To nám ale dnešní hektická doba úplně nedovoluje.

Slovanské jazyky mají docela jednoduchý způsob tvorby těchto slov, ale třeba taková litevština to zjednodušila úplně. Každý den nazývají podle toho, kolikátý je v pořadí.

Pirmadienis- Pirmas (první) + diena (den), antradienis, trečiadienis, ketvirtadienis, penktadienis, šeštadienis a sekmadienis.

Měsíce:

Některé měsíce jasně chápeme, ale co ty ostatní?

Únor:

Po měsíci lednu se led noří- puká, taje

Červen a Červenec:

Může vyjadřovat červenost plodů, ale v ostatních slovanských jazycích je červen od malého červeného brouka, ze kterého se získávala červená barva. Červenec je potom jeho prodloužená verze, která se usadila.

Slovanské jazyky mají ještě jedno jméno pro červenec. Tím slovem je „Lipiec“ (polská verze), protože v tuto dobu kvetou lípy.

Prosinec:

V listopadu spadaly všechny listy. Prosinec je potom takový šedý a ponurý (siný)

RECENZE A TIPY

DIVADLO A KNÍŽKY

Eliška Wenzelová, 2.X

Divadelní hra Večer tříkrálový

Shakespeare je klasika. Napsal spoustu jedinečných divadelních her a spousta režisérů se snaží vymyslet různé způsoby, jak hry ozvláštnit, aby se líbily i publiku dnešní doby a oslovovaly všechny. V některých případech takové zmodernizování divadelní hry pouze uškodí, ale někdy to naopak dodá hře přesně to, co bylo potřeba.

V rámci českého jazyka se třídy III.A, 2.A a 2.X vydaly do Mahenova divadla, kde se představení odehrávalo. Mahenovo divadlo je sice menší, ale vždy okouzlí svým nádherným interiérem. První věc, kterou představení vynikalo, bylo to, jak bylo scénicky pojaté pódium. Bylo ohraničeno plastovou zábranou a potaženo voděodolnou plachtou a v průběhu hry se na pódium několikrát spustila voda, např. když probíhala bouře a tak herci po kluzké plachtě na jeviště sjížděli a nepřicházeli tak, jak jsme zvyklí. Vzhledem k tomu, že se jednalo o Večer tříkrálový, výběr herců byl důležitým prvkem pro zápletku hry a osobně si myslím, že se to opravdu povedlo. Hra byla lehce zmodernizovaná, hlavně vtipy použité ve hře odpovídaly dnešní době a týkaly se aktuálních témat, ale celý příběh byl klasický Shakespeare a věčné téma lásky a jejich strastí a radostí. Mně osobně se nejvíce líbila práce s publikem. Nepřišlo mi to nucené ani zbytečné a myslím si, že do hry to skvěle zapadalo.

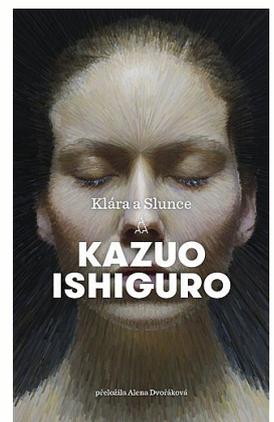
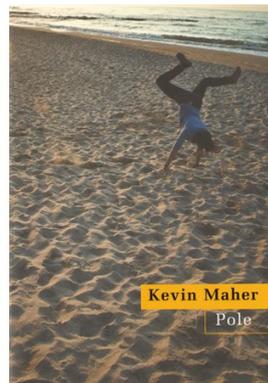
Celkově bych představení Večer tříkrálový v tomto zpracování rozhodně doporučila a to nejen v rámci výuky českého jazyka. Kdo chcete vidět Shakesperovu komedii v moderním šatu, určitě zajděte do Mahenova divadla.

Klára a Slunce je z povědí vyřazené robotky jménem Klára, nadané pokročilou umělou inteligencí i pozoruhodnými pozorovacími schopnostmi. Klářiným úkolem je starat se o dospívající dítě, které si ji v obchodě vybralo, podle svého nejlepšího vědomí a svědomí. Klára ovšem coby výjimečný robot dostává výjimečný úkol – starat se o dítě vážně nemocné, na jehož nemoc není léku. Jaká je současná civilizace očima robotky? Máme šanci jako civilizace fungovat dále, nebo jsme se ocitli na soumraku světa? Ishigurův skvělý román patří do žánru sci-fi, i když mnohem více připomíná tragikomickou pohádku o lidském světě, který je odkázán na nelidské Slunce a kde roboti mohou být mnohem lidštvější než sami lidé.

Neopouštěj mě. A Ishiguro ještě jednou. “Za hranice areálu nikdy nechoďte. O své budoucnosti příliš nemluvte ani nepřemýšlejte. Pečlivě pečujte o své zdraví. Jste jiní než ostatní lidé – jste budoucí dárci,“ hlásají pravidla na odříznuté venkovské internátní škole Hailsham. Kathy, Ruth a Tommy jako dospívající děti příkazy nejdřív bezmyšlenkovitě plní, ale postupem času v nich začíná hlodat podezření, že jim jejich vychovatelé neřekají celou pravdu. Vstupte do světa této trojice a pojdte s nimi hledat pravdu a pravou identitu. Překvapení čeká až téměř na samý závěr.

A třetí tip - **POLE.** Nejdříve budete mít pocit, že se vám dostává do rukou irská obdoba české klasiky Bylo nás pět. Zábavné a vtipné čtení z Dublinu 80. let... Příhody hlavního hrdiny, dosud zmítaného pubertou a zamilovaného do starší spolužačky, se najednou zvrtnou a on se stává sexuálním otrokem katolického kněze. Na stránkách se před vámi začne odehrávat noční můra o zlu, násilí, traumatech a úskalí bigotního náboženství.

NETFLIX ANEB KRÁL STREAMOVACÍCH SLUŽEB PŘICHÁZÍ O ČLENY

Lukáš Vítek

Netflix, multimiliardová streamovací společnost, si v posledních měsících prochází krizovým obdobím. Klesají jim ceny akcií, předplatitelé si pořizují členství na konkurenčních platformách a spousta z nich plánuje zrušit své předplatné Netflixu do konce letošního roku. Ocitl se Netflix na začátku svého konce? Vyplatí se si členství koupit, nebo je lepší dát od Netflixu ruce pryč? Odpovědi na tyto otázky se dozvíte v dnešním článku.

(Všechna hodnocení filmů a seriálů nacházející se v závorkách za jmény titulů jsou převzata z online databáze IMDb)

Evoluce Netflixu v letech

1997: Začíná se psát historie Netflixu. Marc Randolph a Reed Hastings, bývalí softwaroví inženýři a kolegové, zakládají v kalifornském městečku Scotts Valley společnost Netflix. Premisa firmy je distribuovat DVD disky poštou přímo do poštovních schránek svých zákazníků.

1998: Netflix začíná poskytovat služby v podobě půjčování filmů. Na internetové stránce si zvolíte, který film si chcete půjčit, a počkáte několik dní na doručení obálky s očekávaným DVD diskem.

1999: Netflix uvádí model měsíčního předplatného. Nově můžete mít zapůjčeny 4 DVD disky najednou. Pokaždé když jste s filmem byli hotovi, zkrátka jste ho vyměnili za nový. Jednorázové platby se tak stávají minulostí.

2000: Začínající společnost se ocitá v mínusu i přes to, že počet jejích předplatitelů vzrostl od jejího založení na 300 tisíc. Hastings se pokouší prodat Netflix svému největšímu konkurentovi, síti videopůjčoven Blockbuster, za 50 milionů dolarů. Blockbuster nabídku odmítá. DVD přehrávače a disky byly tehdy novou technologií a konzumenti věřili více kazetám, které půjčoval Blockbuster.

2003: Netflix se konečně po celých šesti letech od svého založení dostává do finančního plusu. V tom samém roce společnost překračuje hranici 1 milionu předplatitelů.

2007: Netflix spouští svou internetovou streamovací službu. Filmy jsou nyní na dosah několika kliknutí. Doručování disků poštou je zrušeno. Tento krok Netflixu pomohl zvýšit roční tržby z loňských 996 milionů dolarů až na neskutečných 1,25 miliardy dolarů.

2013: Blockbuster, konkurent Netflixu číslo jedna, vyhláší bankrot. Znamená to konec éry kazet a úsvit digitální éry.

2011: Netflix oznamuje zrození prvního seriálu z vlastní produkce. Jedná se o politické drama House of Cards (Domek z karet) s Kevinem Spaceym v hlavní roli a s Davidem Fincherem (Sedm, Klub rváčů) na režisérské židli. Po oznámení nového seriálu se Netflix rozhodl navýšit ceny předplatných, což zapříčinilo náhlý odchod 800 tisíc předplatitelů a pád cen akcií Netflixu o více jak 200 dolarů za kus.

2012: Netflix začíná expandovat do Evropy. První evropské země, které se Netflixu dočkaly, byly Velká Británie a Irsko. O pár měsíců později dorazil i do Dánska, Finska, Norska a Švédska.

2013: V tomto roce Netflix vydává jak seriál House of Cards, tak i seriál z prostředí ženské věznice, Orange is the new Black (Holky za mřížemi). Oba seriály sklidily velmi pozitivní ohlasy. Kladné reakce dodaly Netflixu sebevědomí a spustily vlnu Netflix originals, titulů z produkce samotné streamovací služby.

2015: Netflix expanduje své služby už do 50 zemí.

2016: Streamovací platforma dorazila do Česka a na Slovensko.

2017: Netflix dosahuje milníku 100 milionů předplatitelů.

2020: Začíná koronavirová pandemie a celý svět je nucen zůstat doma. Spousta lidí se rozhodne, že si udělá čas na své oblíbené filmy a seriály. Počty předplatitelů rapidně rostou, což Netflixu hraje do karet. Na konci roku tak překročili magickou hranici 200 milionů předplatitelů.

2021: Odvětví Netflixu v USA nabízí 5087 titulů. V Česku jich máme pouhých 1242. Je tomu tak, protože Netflix sice vlastní práva k 13 612 titulům, ale práva na každý z těchto titulů mají pouze v některých zemích.

2022: Netflix zároveň slaví 25 let od svého založení. Covidové restriky ve většině částí světa se zmírňují a mnozí předplatitelé si uvědomují, že už vlastně Netflix nepoužívají a členství ruší. Netflix zároveň zvyšuje ceny členství v USA. Jelikož z USA pochází většina jeho klientů, američtí předplatitelé zahájili masový exodus. Někteří z nich migrovali na jiné platformy, někteří nad streamingem zlomili hůl úplně.

Nedávno Netflix pozastavil své služby v Rusku kvůli aktuální situaci na Ukrajině. Přišli kvůli tomu o 700 tisíc předplatitelů.

Proč Netflix přichází o členy?

1. Zvyšování cen

Pokaždé, když Netflix zvýšil ceny předplatného, následoval hromadný odchod stovek tisíců členů. Stalo se to už jednou v roce 2011. Historie se opakovala letos, kdy Netflix opět zvýšil ceny, ale pouze pro

předplatitele z USA. I přes to kvůli tomu utrpěli ztráty.

2. Financování nedůvěryhodných projektů

Netflixu se musí uznat, že občas zplodí opravdové klenoty, které si diváci zamilují a s radostí se k nim vrací. Do takové kategorie můžeme zařadit například retro seriál Stranger Things (8,7/10), sci-fi antologii Black Mirror (8,8/10) nebo krimi film Irčan (7,8/10) režírovaný legendárním Martinem Scorsesem (Taxikář, Zuřící býk, Vlk z Wall Street). Scorsese se rozhodl vydat Irčana pod doménou Netflixu, protože mu údajně poskytli větší kreativní svobodu než jiná studia. Svědčí to o tom, že Netflix na produkci svých pořadů nejspíš dohlíží méně než ostatní a dává tvůrcům víceméně volnou ruku.

Většina Netflix originals je hodnocena jako průměr až mírný nadprůměr. I tak ale Netflix odsouhlasil projekty, které od diváků sklidily mizerné reakce. Sem můžeme zařadit například film Tall Girl (5,2/10), jeho pokračování, Tall Girl 2 (4,7/10) a seriál Resident Evil (4/10).

Netflix se nedávno rozhodl změnit svou investiční taktiku. Rozhodli se, že už nebudou nadále financovat projekty, jejichž cena se pohybuje ve stovkách milionů dolarů, protože se jim to nevyplácí, což povede ke zvýšenému výskytu nízkorozpočtových titulů na platformě.

Potenciální řešení špatného financování by bylo, že by si Netflix důkladně proklepl kohokoliv, kdo přijde s nápadem na nový film nebo seriál. Výsledkem by sice bylo méně pořadů, ale vyšší průměrná kvalita obsahu. Netflix se rozhodl držet svého motta a prioritizovat kvantitu.

3. Upřednostňování kvantity nad kvalitou

Motto Netflixu je, že chtějí mít něco pro každého. V tuto chvíli najde na Netflixu americký předplatitel

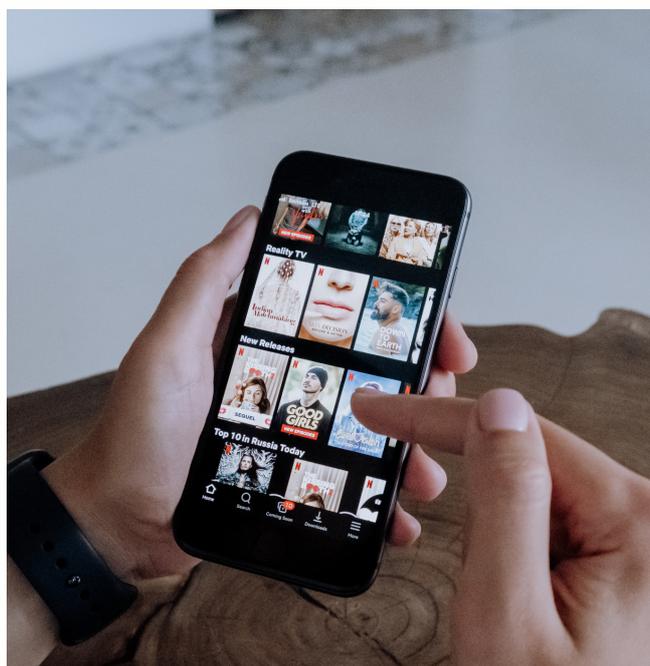
5 tisíc titulů. Předplatitel HBO Max má přístup ke zhruba polovině, ale jejich průměrná kvalita seriálů a filmů převyšuje Netflix. Jak je to možné? Je tomu tak kvůli investování astronomických částek peněz do Netflix originals. Ve své snaze produkovat dostatek obsahu pro uspokojení všech, vytvořil Netflix dojem, že většinou tvoří průměrný nebo dokonce špatný obsah. Po skvělém ohlasu, který získal House of Cards se Netflix rozhodl financovat obrovské množství nových projektů. Z absurdního množství nových titulů z dílen Netflixu si dokonce utahoval komediální animovaný seriál South Park. V jednu chvíli začal Netflix dávat zelenou skoro každému projektu, který se k nim dostal. Uvědomili si totiž, že kupování licencí k obsahu z cizí produkce se jim finančně z dlouhodobého hlediska nevyplácí. Bezohledné financování nových projektů způsobilo přívalovou vlnu Netflix originals, jež zplodila další problém, nekonzistentní kvalitu obsahu.

4. Nekonzistentní kvalita obsahu

Průměrné hodnocení filmu na Netflixu je 6,42/10. Průměrný seriál se pohybuje okolo 6,88/10. Nekonzistence obsahu je způsobena nedbalým financováním všeho možného, s čím tvůrci za Netflixem přijdou. Jak už bylo zmíněno v bodě třetím, nedbalé financování kdovíjak pochybných filmů a seriálů nevede vždy k úspěchu.

5. Rušení populárních seriálů

Rušení projektů, které si fanoušci zamilovali, se stalo na Netflixu neustále opakující se událostí. Daredevil (IMDb - 8,6/10; zrušen po třech sériích), The Punisher (8,5/10; zrušen po dvou sériích), nebo I Am Not Okay with This (7.5/10; zrušeno po jedné sérii) jsou pouhou špičkou ledovce. Netflix v minulém roce zrušil 11% svých amerických seriálů. V procentech zrušených seriálů dokonce předešel všechny své streamingové kolegy. Podle spoluvýkonného ředitele Netflixu

Teda Sarandose je povyk na sociálních sítích okolo rušení seriálů nepřiměřený. Tvrdí, že se ocitáme v nové éře televizní tvorby, ve které už není potřeba seriály dotáhnout na 100 epizod, nebo 4 série, aby mohly být prohlášeny za úspěšné. Myslí si, že mnohé seriály můžou být úspěšné přesně takové, jaké jsou a vyprávět svůj příběh v rozmezí dvou, jedné nebo pěti řad. Zastává názor, že rušení seriálů je kritizováno kvůli srovnávání současné situace s tím, jak to v televizní tvorbě bylo dříve.

6. Odstraňování kvalitních titulů

V tomto případě je to podobná situace jako s rušením populárních seriálů. Tentokrát ale stoprocentním viníkem není sám Netflix.

Představte si, že vlastníte televizní kanál a začnete vysílat zbrusu nový seriál. Netflix si toho všimne a odkoupí od vás licenci a umístí váš seriál na svou stránku. Po roce trvání licence jste se rozhodli založit vlastní platformu určenou na streaming. V tu ránu začnete Netflix vnímat jako rivala a svůj vlastní obsah z Netflixu stáhnete, čímž uděláte z daného seriálu exkluzivitu vaší platformy.

Netflix za to z velké části nemůže. Je to ale jeden z těch nejhorších pocitů, když objevíte na Netflixu nově přidaný titul, přidáte si ho na seznam toho, co plánujete zhlédnout v budoucnu s tím, že se na Netflix po pár měsících vrátíte s cílem daný pořad zhlédnout, přičemž zjistíte, že daný pořad už na Netflixu není.

7. Vydávání celé série najednou

Když na Netflixu vyjde nový seriál, často vyjde celá jeho série v jeden den. Divákům se to líbí z jednoho prostého důvodu, umožňuje jim to takzvaný binge watching (= zhlédnutí několika epizod seriálu na jeden zátah). Vede to k tomu, že diváci dokoukají celou sérii za pár dní, někdy dokonce na jeden zátah, jednou si o seriálu promluví s přáteli a následně se seriál vytratí jak z jejich paměti, tak z veřejného povědomí. Když si chcete o takto vydaném seriálu s někým promluvit, musíte si zároveň dát pozor na to, abyste mu omylem nevyzradili děj v případě, že dotyčný seriál ještě neviděl celý, nebo je oproti vám o nějaký ten díl pozadu.

V Netflixu by se se svým modelem vydávání mohli inspirovat u HBO Max. Na HBO vycházel seriál Rod draka jedna nová epizoda každou neděli, což dodalo fanouškům prostor k tomu se nad každým dílem zamyslet. Po každém vydání mohli diváci s přáteli epizodu prodiskutovat a například teoretizovat, co by se mohlo stát v příštím díle. Skoro všichni sledovali seriál souběžně, takže šance na to, že byste někomu vyzradili děj, byly mnohem menší. Postupně se veřejné povědomí o seriálu rozrůstalo. Mnozí členové HBO Max se na neděli těšili, protože to vnímali jako den, kdy vychází jejich oblíbený seriál. Jedinou nevýhodou je, že když už každotýdenní vydávání nových dílů skončí, naruší to divákům seriálu jejich rituál a z neděle se stane zase jen normální den.

8. Rozrůstající se konkurence

Dříve to bylo tak, že Netflix měl monopol na online streaming, jelikož byl v tomto směru průkopnickou společností. Poslední dobou se se streamovacími službami roztrhl pytel. Spousta televizních kanálů si vytvořila vlastní streamovací platformu. Když má konzument na výběr ze širokého spektra možností, má tendenci více váhat a zvažovat alternativy.

Způsob, kterým ostatní streamovací služby a kanály Netflix ovlivňují přímo, je nárokování si titulů, které si od nich Netflix zapůjčil.

Konkurence Netflixu je sice velká, ale co se tržeb týče, Netflix má oproti svým sokům enormní náskok. Právě teď je rozrůstající se konkurence hrozbou, jejíž dopad Netflix pocítí nejspíš až z dlouhodobého hlediska. Sesadit takového giganta jako Netflix z jeho z trůnu potrvá minimálně pár let.

Budoucnost Netflixu

Netflix před časem oznámil, že plánuje představit novou, levnější verzi členství s reklamami. Bylo by to jako na Youtube. Uprostřed nebo na začátku videa se vám přehraje několikasekundová reklama či reklamy. Podobný typ členství zavedly už některé z konkurenčních platform, takže se o nový výmysl rozhodně nejedná.

Dále se Netflix chystá zakročit proti sdílení hesel. Mezi uživateli Netflixu je časté, že svůj účet sdílí se svými kamarády, aby ušetřili peníze. Netflix chce tuto aktivitu omezit tak, že heslo k účtu se bude smět sdílet pouze mezi členy jedné domácnosti.

Závěr

Odpověď na otázku „Ocitl se Netflix na začátku svého konce?“ je, že rozhodně ne. Netflix není přezdívan streamovacím gigantom pro nic za nic. Odchod pár stovek tisíců předplatitelů je pro ně v celkovém součtu jen maličkost. Stejně tak Netflix nečelí žádným problémům, které by se nedaly vyřešit. Historicky neměl Netflix nejmenší problém s adaptací a přizpůsobováním se. Neměl by to pro ně tedy být konec.

Spíše se stane to, že růst Netflixu bude zpomalen, což z dlouhodobého hlediska umožní ostatním streamovacím platformám dohnat v tržbách Netflix, nebo ho dokonce sesadit z jeho trůnu.

Možná se ptáte, vyplatí se tedy členství koupit, nebo je lepší dát od Netflixu ruce pryč? A já odpovídám, že na tuto otázku není žádná jediná správná odpověď, takže si na ni budeme muset odpovědět každý sám za sebe, jak moc je pro nás sledování Netflixu důležité.

tlak na výkon a dokonalost nás může hodně stresovat a zranit. Potřebujeme taky rozvíjet vnitřní motivaci a vnitřní ocenění, tedy nedělat něco, abych nedostal špatnou známku, ale dělat něco, protože mě to baví a dává smysl.

4. Co je základem efektivního učení a jak si udržet motivaci?

Umět se učit není samozřejmé, je dobré tu kompetenci rozvíjet. Je spousta zajímavých videí, které nám mohou pomoci. Základem je vnitřní nastavení (teď se chci učit a dám tomu plnou koncentraci a vůli), vnější prostředí a dobrá technika učení. Líp se mi učí, když mě to baví a dává smysl. Skvělé jsou třeba mentální mapy, videa na youtube (je tam vše od matiky po filozofii), někomu pomáhají studijní místnosti (v knihovně nebo virtuální)... A úplný základ je najít vnitřní motivaci - chci, dává mi to smysl, baví mě to, nebo to aspoň chci

zvládnout... Je efektivnější učit se 30 min s plnou koncentrací než dvě hodiny a být pozorností jinde, koukám na soc. sítě, poslouchám hudbu a jen dělám, že se učím. Základem je taky opakování. Je efektivnější začít tři dny před testem a dát tomu 3x20 min než jednou 60 min. To je křivka zapomínání, najděte si něco k tomu, pusťte si nějaké motivační video k efektivnímu učení, přečtěte si třeba knihu Konec prokrastinace :)

Děkujeme panu psychologovi za ochotu spolupracovat a i vám, kteří jste se dočetli až na konec, a doufáme, že jste si něco odnesli.

Na závěr bychom řekly, že byste své problémy a duševní zdraví neměli ignorovat a zanedbávat a neměli byste se bát obrátit se pro pomoc, protože i vaše pocity jsou důležité a je potřeba se starat o své mentální zdraví stejně jako o to fyzické. A nezapomeňte ve světě moderních technologií stále vnímat i své okolí!

ROZHOVOR

JIŘÍ ŠIMČÍK

Když se řekne básník, vybavíme si jména jako Seifert, Mikulášek, Erben, Mácha, Skácel... Ale jaká je básnická současnost? Jací jsou mladí básníci dneška? Asi možná ani netušíte, že jednoho máte mezi sebou, chodí do stejných učeben jako vy, potkáváte ho běžně na chodbě. Kdo to je? Jiří Šimčík ze 4.B, kterému se v těchto dnech podařilo vydat svou sbírku *Věžeňská strava*. V tomto rozhovoru vám ji i samotného autora představíme.

1) Můžeš nám svou sbírku krapet představit?

Věžeňská strava, to je v jádru suchý chléb a voda. Má za nosnou linku atmosféru, náladu, která v knize přirozeně spojuje doufám dostatečně citlivou estetickou i angažovanou stránku věci, lyriku a kritiku společnosti. Z několika stran opisuje některé jeho základní charakteristiky (jaké, to musí čtenář zjistit sám v knize), je angažovaná na různé strany. Rád mluvím o latentní angažovanosti, kterou některé obrazy knihy mají. Taková forma básnické práce je pro mne mnohem silnější, než kdybych jmenoval konkrétní věci. Avšak i na to dojde.

2) Co všechno předcházelo okamžiku, kdy jsi konečně toto dílo mohl držet v ruce?

Často se ke mně dostává, že se na knihu v tzv. literárním provozu, tedy na samozvané scéně, čekalo dlouho. Já pocházím z dědiny na Valašsku, takže jsem neměl kontakt s lidmi z této scény a jako první jsem posílal básně do literárních časopisů. Lidé si toho asi začali všimnout, ale impuls udělat knihu přišel ode mě. Rukopis jsem rozesílal v té nejhorší době pro takovou činnost, v době lockdownu, kdy nikdo neměl peníze a nechtěl vydávat. Takže se to asi dvakrát odložilo a nakonec to vyšlo v nakladatelství Dobrý důvod, které jsem si našel dle mého oblíbeného autora Radka Štěpánka, se kterým jsem pak na knize také dělal. Čekalo se pak také na grant od ministerstva kultury, které několikrát nedodrželo deadliny vyhlášení a následně odesílání peněz. Když jsme pak měli grant jasný, redaktorkou mi byla básnířka a aktivistka Bernardeta Babáková, redaktorská práce trvala třeba 7 měsíců. Dlouho se čekalo na tisk, není papír a malonáklady (300 ks) tiskárny moc nechtějí dělat, ale nakonec se to stalo. Já jsem konkrétně tedy řešil pouze rukopis samotný a schvaloval jsem podobu knihy.

3) Jiří Šimčík a poezie. Kde a kdy vzniklo toto spojení?

Vlastně ani nevím, už je to minimálně tři roky, je to pro mě přirozená forma vyjadřování. Myslím, že základem tohoto spojení bylo, když jsem začal psát texty pro naši indie rockovou kapelu, když mi bylo třeba 13. Skrže Karla Plíhala, kterého jsme s otcem poslouchali, jsem znal Josefa Kainara, ale u klasické poezie jsem dlouho

nezůstal, bavil mě pak Egon Bondy a brzy jsem začal prostřednictvím digitálního prostoru a sociálních sítí sledovat současnou poezii. Pak jsem se přestěhoval do Brna a začal jsem ty lidi konečně potkávat a zvat na čtení.

4) Kdo je nebo jsou tvé literární inspirace, pokud tedy nějaké máš a proč?

Jsou mi blízké spíše způsoby básnické práce, zejména současných autorů, jakými mohou být Alžběta Stančáková, Jan Škrob, v případě angažovanosti, baví mě ale i civilnější lyrika autorů okolo edice *Mlat*, Filip Klega a Dominik Bárt.

5) Jakou literaturu rád čteš a co naopak ne?

Nemám vůbec čas, bydlím sám a musím dost pracovat, ale když už, čtu právě poezii, snažím se sledovat dění, básník by měl být zasazen do kontextu. Jinak píšu a dělám korektury akademickým textům v platformě pro

sociálně-ekologickou transformaci Re-set, takže čtu hodně literatury faktu, popisující levicovou teorii i praxi.

6) Která kniha tě naposledy hodně zaujala a proč?

Doporučil bych knihu Ulricha Branda a Markuse Wissena Imperiální způsob života, která právě vyšla v češtině v nakladatelství Neklid. Ta sice přesně reflektuje minulost fosilního kapitalismu, ale také zvýrazňuje důležitost každodennosti a vzorců v nás. Popisuje, co můžeme každý udělat, abychom dospěli k systémové změně. Co se týče poezie, aktuálně se vracím k Západo-východním zrcadlům Adama Borziče, k němuž mám velkou úctu, je to těžká a krásná kniha.

7) Jaký je Jiří Šimčík jako člověk, co má rád, co nemá, jak tráví volný čas?

Jsem líný, rád čtu, rád mazlím svoje dvě kočky, rád se motám okolo autorských čtení.

8) Kam bys chtěl dále směřovat svou básnickou budoucnost?

Básně Věžeňské stravy jsou v průměru rok až dva staré. Aktuálně se snažím dostávat do hodně imaginativních forem, snažím se obrazy ve svých nových básních tahat až do fantasmagorie a na té zobrazovat. Snažím se rozevírat praskliny, popisovat pohyby, které nezaznávají, často k tomu využívám přírodní a industriální motivy. Nicméně pravé směřování v celku, dle mého, básně získají až při práci s redaktorem, kterého k nim stále nemám. Uvidíme.

9) Jak si představuješ svou osobní budoucnost?

Díky historickému výzkumu, který jsem v minulosti dělal, mám zdarma příjmačky na celou FSS MUNI, budu volit obory sociální antropologie a sociální práce. Představuju si ji tak, jak ji žiju teď, akorát bych rád, kdybych se nemusel tolik stresovat obstaráváním základních potřeb, jako jsou bydlení a jídlo, kvůli mnoha současným krizím, které na mě dopadají.

10) Co bys poradil těm, co si doma píšou do šuplíku a tajně sní o tom, že se jim jednou podaří knihu vydat?

Poezie je všechno, pište o čemkoliv, nehrajte si na romantiky 19. století, buďte autentičtí. Normálně to začnete posílat do literárních časopisů (Tvar, Host, revue Prostor, Psí víno), když je to bude zajímat, publikují to. To je dobrý start. Pokud máte oblíbeného autora či autorku, najděte si na něj kontakt a slušně mu či jí texty pošlete. Když je to zaujme, rádi pomohou. A v posledním případě napište mně, klidně kdekoliv na sociálních sítích, taky rád pomůžu. Tenhle systém je postavený na grantech a kritických mladých autorů a autorek nikdy není dost.

upravit profil

medailonek
popis tvých rybářských potřeb
tvůj Metrostav
tunel Blanka

jediné, co jsme udělali
jediné, co jsme udělali
jediné, co jsme udělali
jediné, co jsme udělali

byla krvavá hlava / ustálený úder
akurátní lesklá barva
na klíčích visí přetržený provaz
drahá košile
vrhací disk

jediné, co jsme udělali
jediné, co jsme udělali
jediné, co jsme udělali
jediné, co jsme udělali

byla krvavá hlava / ustálený úder
pozdvižená monstrance
korupce
známá desetiletí
bylo to nad slunce jasné
ale my – vnučata Nikolaje Nosova
těsně před spaním
protipól / protistrana / protimluv
zoufalý

do medailonku není co napsat
jediné, co jsme spotřebovali
byla věžeňská strava

Obchod Play

pro tvou výšku neexistuje reálné číslo
pro váhu není opravdové vyslovení

nainstalujeme aplikaci
nejmenší společný dělitel
dynamicky se měnící úsek
roznásobit

desktop, zástupce
k večeru probuzení dvojklikem
neřvi, prosimtě
disk C: se nezalohuje
šáhni do kapsy, nahmatáš tisícicípou hvězdu, kruh s
ostny
je to tam, jenom tam

jedna báseň, jedna cesta
jeden spánek, jedna sleva
jedno užití, jeden konec

nemusíš se řídit
když nechceš pozorovat
pokud však chceš mít podepsanou smlouvu
budeš bez toho zvolen střepey
mistrně využít malých věcí
otočit ikony 3x3
skrze filtry
hodit do koše
co nejrychleji

nevěděl jsem o ní

čtyři patnáct
na drátech vysokého napětí
sedí holubice
zvuk
do kterého se otevíráš
pár let
poznáš kdykoliv

u zateplení
se vrabci učí létat
postavili tam nové hnízdo
teprve nedávno sis toho všiml
nahánějí se v listech umírajícího stromu
půjde k zemi
nechceš si to připustit
neměli by si kde hrát

jeho stín převezme
nevkusný altán z hobbymarketu
nebo se budeme muset přizpůsobit
slunečním paprskům na nových místech
v tuto hodinu tu bývala zima
ale už brzy
budeš sekat obě části najednou
okolo zasadíme nové květiny
jsem zásadně proti

ale klid
na vše si zvykneš
čas je otázkou priorit
soustředit se
po slábnoucím kmeni
tvé děti už nepolezou
jaké děti?
otázka času
na nových místech
zpívají chvalo zpěv noví holubi

probud' se z příběhu
který se neudál
posloucháš selektivně
ale nejsi jediný přeživší
ve čtyři dvacet šest
přicházíme znovuzrozeni

JAK NÁS VIDÍ OSTATNÍ

Inés, 1.X

Vidí nás ostatní tak, jak my vidíme sebe? A vidíme sebe takové, jací jsme?

Zdá se mi, že si občas ani některé věci o sobě nechceme připustit nebo si realitu trochu upravujeme. To nám ale zkresluje náš pohled na sebe samé. Je klidně možné, že se v tom takto někdo ztratí, ztratí se sám v sobě.

Když se máme někomu představit, řekneme přece jen to, co chceme, aby o nás dotyčný věděl. Neuděláme jim výčet všech našich špatných vlastností a momentů, kdy víme, že jsme se nezachovali nejlépe. S přibývajícím společně stráveným časem nás možná sami poznají.

A když si o nás udělá více lidí stejný názor, znamená to, že je to pravda? No, nemusí to být nutně pravda, protože někteří se dokážou přetvařovat tak dobře, že to málokdo pozná.

Někteří lidi jdou odhadnout lépe a pak jsou tu tací, u kterých nikdy nevíte, jak se zachovají.

Nemyslím si, že většina lidí, které potkáme za život, je schopná nás poznat lépe, jako my můžeme poznat sami sebe. Řekla bych, že nejlepší způsob, jak se poznat, je přijmout se takoví, jací jsme. Když budeme se sebou smířeni, nebudeme mít potřebu se přetvařovat.

Den, který si zapamatujete

Úplná tma. Ticho. Nic tam není. Kam se to vše ale podělo? Jen tak z ničeho nic, kdy je vše, už nezbyde ani kousíček.

Co je pak? Když my vidíme tmu, je to ve skutečnosti světlo? Už nikdy... Je pozdě.

Vidím zelenou, vidíš červenou, ale říkáme tomu modrá

Kde je pravda?

Vidí ostatní, co vidím já?

Vidím já, co vidí ostatní?

I odpověď ne je špatná, nikdo to nikdy nezjistí.

Kde je pravda?

Myslí si ostatní, co si myslím já?

A myslím si, co si myslí ostatní?

Ostatní mi nemohou věřit, když nevidí, co vidím já.

Co je pravda?

Když nikdo neví, co jiní vidí, nikdo nemůže vědět, co je pravda.

Když nikdo neví, co je pravda,

Má vůbec něco smysl?

Když vidíte jen jedním okem, jste slepí

Jedna strana, druhá strana, když je jim něco podáno, vezmou si to. Když je jim něco řečeno, věří tomu. Když je někomu jinému řečeno jinak něco stejného, věří tomu. Kdo tedy věří té správné verzi, když je to ta stejná věc?

Nikdo.

Dívejme se na to ze shora.

Podíváme-li se na to správně, uvidíme, že to není tak, jak se zdá.

Proč se lidi nezamyslí nad tím, kde je skutečnost?

Když se podíváme oběma očima ze shora, zvětší se šance, že skutečnost uvidíme.

KALIGRAM

ZRÁDNÝ PLAMEN LÁSKY

Jolana Kašpárková, 1.C

SEM
SVÍCE
KUS VOS

MAGIUM

NEDOKAŽE PŘIZNAT
SOBĚ, ŽE HOŘÍ PLAMEN
NEM LÁSKY K TOBĚ
AVŠAK HOŘÍM CELÝM
SVÝM SRDCEM. TAK PR
OČ ZHAŠÍŠ MŮJ JAS?
JEN ABYCH SE CÍTEL
ZDRČEN A TY NEHUSE
LA ČEKAT, AŽ ZABIJE
MĚ ČAS - HRAJEŠ SI S
OHNĚM MALIČKA, POZČIL
MĚ A JÁ NĚŽNĚ PO
VÍCE LÍBÍM TVA VÍČKA
VŠAK UŽ SVĚTU NEOTEVŘEŠ
SVA DÍVČÍ, ANDĚLSKY
MODRA OČÍČKA